

הארחת השבת

פרשת תזריע-מצורע

תשפ"ה

גיליון 258

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא

יצירת ומעלת האדם

פניני פרשה

אשה כי תזריע וילדה זכר (י"ב ב)

אשה, רומז על 'תפילה', וכמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה י) עה"פ: 'השב אשת האיש והתפלל בעדך'. בכוח התפילה מולידים ההשפעות ומעשים טובים.

וזה: 'וילדה זכר' ענין תולדה והמשכת ההשפעות 'תולדותיהן של צדיקים מעשים טובים' שממשיכים בכוח התפילה.

ולשון 'תזריע' רומז על כוח התפילה שמצמיח ועושה פרי. כמובא על תפילתו של אדם הראשון שהזריע זרעים ועשבים, וכמובא על הפסוק: 'וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ כי לא המטיר - ואדם אין', ופרש"י 'ובשלישי שכתוב בו תוצא הארץ', לא יצאו רק על פתח הקרקע עמדם, עד שבא אדם הראשון והתפלל עליהם, וירדו וצמחו האילנות והעשבים.

וכן ענין תפילה בלשון 'תזריע', כמו 'הזרעים' שצריכים המתנה וסבלנות עד שזה יצמיח ויעשה פרי, כמו שיש להמתין ולהאמין בתפילה וכמובא באריכות על ענין התפילה.

ובליקוטי מוהר"ן (תורה ב): שלפעמים חושבים שהתפילה יבשתיא שאינה עושים פירות, אך באמת אינו כך. (ועיין בליקו"מ קנ"ה דברים אלו).

"שאת או ספחת או בהרת" (ל"ה ב)

שלושה יצרים ומכשלות זו לפנינו מזו. הראשונה והקשה: 'שאת' - משא העוונות, וכמובא (ליקו"מ ז תנינא): על משאוי הכבד של העוונות. לאחר מכן 'ספחת' - נספח לדבר עבירה, ע"פ מאמרם (נדה י"ג): קשים גרים לישראל כספחת, ענין של קושי - פחות ממשאוי, וכמובא שם במפרשים ע"כ. הקלה: 'בהרת' הרומז 'לאש חיוורתא' יצר הרע המתלבש במצוות (ליקו"מ א), וכל אלו: 'והובא אל אהרן הכהן' - הצדיק שמתקן ונותן דרך לעבודת ה'.

וכן התיקון הוא: 'אהרן הכהן' - 'תורת חסד', 'תורתנו הקדושה' שהא צרי ומרפא 'כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו'. ובלק"ה (ר"ח ז ל"ב ל"ג): 'אהרן שלימות התורה ע"י תורה שבע"פ'. יורו משפטך לעקב. ע"ד: 'בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין'.

"ימראה הנגע עמק מעור בשרו נגע צרעת הוא" (י"ג א) 'עמק' בגמטריא: מאתיים ועשר, כמנין שנות בני ישראל בגלות מצרים.

ויש לומר בהקדם בדברי האור החיים בכתבו ע"פ זה: 'כשישלוט בחינת הרע באדם, ירשום בבשר האדם הסתלקות זוהרת הרוחני, ולזה יראה חסרון המראה ויהיה עמוק מהעור'.

מובן מדבריו שהעמוק רומז על הרע ששולט באדם. וזה 'עמק' הרומז על גלות מצרים - 'נגע צרעת הוא'. אך כאשר אין מביטים על העמוק - על הרע

מחלקי בשרו ועורו, ואפילו שיערה מן שערות האדם, שאין תלויים בו כמה נפשות ועולמות.

ועיקר הארת גוף האדם הוא ע"י דרושי וביאורי התורה שמאיר בגופו, שעל ידי זה מאירין כל ששים ריבוא אותיות התורה בתוך גופו ואבריו, עד שיכול לזכות שהוא בעצמו יהיה בבחינת קדושת התורה, וכמעט שהוא למעלה הימנו כביכול, כמאמר רבותנו ז"ל: כמה טפסאי צורבא מדרבנן דקיימי מקמי אורייתא ולא קיימי מקמי צורבא מדרבנן.

הכל מוכן לסעודה

ובתורף דבריו (ערלה ה' אות יט), מקשר זאת לפרשת תזריע, בצטטו דברי רש"י בתחילת הפרשה: 'א"ר שמלאי כשם שיצירתו של אדם הוא אחר כל בהמה וח' ועוף כך תורתו נתפרשה אחר כל ח' ועוף'. וטעם הדבר הוא בדברי חז"ל: כדי 'שיכנס לסעודה מיד', שיזכה מיד לעסוק בתורה ועבודת ה' - שיחיה הכל מוכן לפניו, כל מה שצריך לפרנסתו ולהרחיב דעתו בהם. שזהו עיקר תכלית סעודת שבת - תכלית עבודת האדם, בחינת הסעודה שלעתידי - וע"כ הכל נברא קודם יום הששי, והוא נברא ביום הששי סמוך לשבת - אחר שכבר נברא הכל בשבילו והוכן לפניו הכל. נראה מכאן חשיבותו של האדם, שכלל הבריאה, וכל אשר בו הוכן לפניו, כאותו אדם הנכנס לסעודה שהכל מוכן ומוזמן לפניו.

מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי

ומה ראוי להסמך דברי בעל קדושת לוי (פרשת וירא) מה שאמרו חז"ל: 'חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי', שלכאורה קשה איך יכולים להגיע למעשי של אברהם אבינו, מרכבה לימן חסדו יתברך? ובתירוץ: שאין הכוונה שהוא יגיע למעשה אברהם עצמו - אלא למעשי של אותו אדם שהיה בשורשו של אברהם, שמכיוון שכבר עשה את כל המצוות בכוחו של אברהם אבינו - אם כן אינו צריך כי אם לשוב לשורשו ולכוחו של אברהם כמו שהיה מקודם. וכאותו הדבר בכאן - לחזור לשורשנו - להיכלל באלוקותו ובמעלותיו של אדם הראשון.

בפרשייתנו המדברת מיצירת ולידת האדם, נדע להעריך מעלותיו - מעלת האדם, נשתדל ונרצה להיות האדם השלם, נדע מכוחותיו ושלוליו או מיצירתו של הקב"ה ומכלל כוחותיו של אדם הראשון, אך גם מאידך אחריותו הנובעת מכך. נאמין בכוחינו ובעצמינו, כפי שרבינו אמר לרבי נתן שיאמין בעצמו הוא, באדם הראשון של כולנו.

שירת הפרשה

לידתו ויצירתו של אדם - נאמרה בפרשה גדול הוא מעלת האדם נזר הפראה.

"ותשת עלי פפיד" נאמרה בכתובים

לידת ויצירת אדם הראשון בכתובת אלו רמוזים.

בני אנוש הנעלים חרוטים בזאת הדקרה

כי על כן אדם הראשון כלול מנשמות העתידים.

בכוחותינו ובאפשרותנו להתרומם טפחים

כי על כן פנו כלול עוד מימי קדם צלם האלוקים.

השבוע מתחלת הפרשה בעניין לידתו של האדם: 'אשה כי תזריע וילדה זכר' ובהמשך: 'ואם נקבה תלד'. במדרש (מד"ר): מרחיב לבאר על פסוק זה מיצירת האדם, ומביא את הפסוק: 'אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפך'. והמדרש מביא לכך בגודל מעלת יצירת ולידת האדם, ומהותו - מדברי התנאים והאמוראים.

וכן אנו מוצאים בין דבריהם: אמר רבי ברכיה ורבי חלבו ורבי שמואל בר נחמן: בשעה שברא הקב"ה אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו מלא כל העולם בראו מן המזרח למערב מניין, שנאמר "אחור וקדם צרתני". מן הצפון לדרום מניין, שנאמר "ולמקצה השמים ועד קצה השמים" (דברים ד' לב). ומניין כחללו של עולם שנאמר "ותשת עלי כפך".

מעלתו של אדם הראשון והכלולים בו

גדול מהות האדם שנברא בצלם אלוהים. וכבר מובא רבות בדברי חז"ל ועוד, על מעלת יציר כפיו של הקב"ה. וכך הוא בדברי המדרש (מד"ר אחרי מות): 'אדם הראשון היה מכהה לגלגל חמה, קלסתר פניו על אחת כמה וכמה'. ובדברי הרמב"ן (בראשית ה' ד): 'אדם הראשון מעשה ידיו של הקב"ה נעשה בתכלית השלימות בנוי בכח בקומה'.

ואנו בני אנוש הכלולים מאדם הראשון יש בנו כוחותיו וסגולותיו הגנוזים בו. וכבר מאריך בכך מוהר"ת (ליקוטי הלכות ערלה ד ו) בדברי האר"י: 'בספר הגלגולים', שאדם הראשון היה כלול מכל הנשמות. ומחטא אדם הראשון התבלבלו הדרכים מלהתקרב ולשוב אליו יתברך, שכל אחד צריך לחזור לשורשו הוא, וכמובא (ליקו"מ ל"ה) על התשובה שצריכה לחזור לאתר דאינטיגילת מתמן. וזה ששאל הקב"ה את איוב שהרהר אחר מידותיו ית': 'איפה היית ביסדי ארץ', ודר"ל 'איפה שלך היכן הייתה באדמה', כי אדם הראשון היה כלול מכל הנשמות, ושאל אותו הקב"ה אם יודע היכן ה' מקומו בקומתו של אדמה, וא"כ למה לו לטעון על מידותיו יתברך.

ויעיין בדברי האור החיים (פרשת ויחי): שאדם הראשון הוא אילן שבו היו תלויים כל הנשמות של הקדושה שיצאו לעולם מיום היות עולם ואשר עתידין לצאת. וכן הוא בחז"ל (ב"מ פד). על יעקב אבינו: 'ששופריה מעין שופריה של אדם הראשון'. ואנו שבני יעקב אנו הרי כלולים אנו ממנו ומיופיו והדרו הפנימי. וכמובא על לשון 'אדם' - שהוא מלשון: אדמה לעליון.

וכבר מובא בחיי מוהר"ן (תק"ה): 'אם היו מהפכין את האדם היו רואין שבכל גיד וגיד מגידו תלויים אלפי אלפים ורבי רבבות עולמות'.

יש לו כוח בכל איבר - ואפילו בכל שיערה ושערה

ובגודל מעלת האדם יתבאר לנו מדברי מוהר"ת (כתובת קעקע ג א. תשובת השנה-קומת אדם): 'צלם דמות האדם, שהוא כלול מרמ"ח איברים ושס"ה גדים, כנגד רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה, שהם כלל כל התורה כולה. נמצא שכל אחד משראל כלול מכל ישראל, ויש לו כוח להחזיר כולם בתשובה, ומחויב להשתדל בזה. גם הוא כלול מכל העולמות העליונים ותחתונים, ויש לו כוח בכל איבר ואיבר ובכל חלק מצלם דמות תבניתו להמשיך העולם אל הש"ת, כי כל חלק מחלקי גופו מיוחד כנגד חלק מחלקי העולם וכנגד כמה נפשות, ואין בו שום איבר וגיד, ושום חתיכה

המשך פניני פרשה

של גלות מצרים הפרטי והכללי, וכמובא בליק"ה (סימני בהמה ד עווד):
שעיקר הגאולה מגלות מצרים שהם כלל הגלויות הוא ע"י שמשמעם
לשוב הכבוש בגולה את מעלתו וישוב לשרשו.
וזה שאנו רואים שבדקים אם 'עמק' הנגע, אם גלות מצרים – הרע
הכללי, כרוך אחריו או לא, כי אם אין את ה'עמק' – שהביט בטוב, או
אז: 'יטיהר הכהן'. וכמובא בספר המידות (עצבות ל"ד) "כל הנמשך
אחר עצרו יותר מדי, הצער נמשך אחריו".

"בדד ישב מחוץ למחנה מושבו" (וי'ג מ"ו)

ע"פ המובא (ליקו"מ נ"ב): על עבודת ההתבודדות, שיש ללכת בדרך
יחיד, וגם במקום שאין שם אנשים. וזה: 'בדד' – ענין התפילה
וההתבודדות 'ישב' – הישוב הדעת' בהתבודדות, שאינו מספיק
בדידותו הוא, אלא גם 'מחוץ למחנה' לחוץ לעיר.

"זאת תהיה תורת המצורע... וראה הכהן" (כא א)

עיוין בדברי ה'נועם אלימלך' – 'וראה הכהן' קאי על הצדיק – שמחזיר
בתשובה את האיש שיצא חוץ למחנה השכינה. ואפ"ל ע"פ המובא
ב'ליקוטי מוהר"ן' (ו ב) שהצדיק צריך לקרב את ה'דרי מעלה', וגם
ה'דרי מטה'. וזה בכאן שמתאר את המצורע מטומאתו שהגיע לו
העונן, 'דרי מטה'. ובדברי הכתוב "וראה הכהן", 'ראיה' – ע"ש
ה"חכמה", וכמובא בפרש"י (בראשית ג): עה"פ "ותפקחנה עיני שניהם"
על שם ה"חכמה" נאמר (עין ליקו"מ כז) דזהו רומז על 'דרי מעלה'.

"זאת תהיה תורת המצורע" (יד ב)

גם בתוך בחינת 'מצורע' יש שם 'תורה' – אפשר למצוא אלוקותו יתברך.
וב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה יב): על מאמרם (ירושלמי תענית פרק א) 'אם
יאמר לך אדם, היכן אלקיך – תאמר לו: בכרך גדול של רומי' – "שגם
שם, שמלאים גלולים ועבודה זרה, גם שם מוסתר הוא יתברך".

"זאת תהיה תורת המצורע" (יד ב)

אפשר לומר: צרעת באדם בגימטריא: פגם חטא לשון הרע (עם התיבות
והכולל), רמז על נגע צרעת שבאה על חטא לשה"ר.

"ורחץ בשרו במים חיים וטהר" (ט"ו ג)

ר"ת, וס"ת של: 'ורחץ ב'שרו' ב'מים' חיים' הוא 'מי מקוה' רמז על
היטהרות של מקוה. וזהו "וטהר". ואפשר להוסיף בדרך צחות
בדבריהם (ברכות ב.) 'מאי וטהר טהר יומא' – היטהרות 'היום' במקוה
– כמנהג חסידים ואנשי מעשה הטובים כל יום במקוה.

"והזרתם את בני ישראל מטומאתם" (טו לא)

אפ"ל, "והזרתם" לשון 'נזר' – "כתר" (ז' ו-מ) של 'והזרתם' גמ' נ' עם
הכולל, שורש תיבה זו) דקאי על "כתר תורה" שבכוח התורה אפשר
להיות מופרש מהטומאה. "אם פגע בך מנוול זה משכחו
לבית המדרש, וכמובא ב'רמב"ם" (הל' ביאה כב): שאין היצר מתגבר
אלא מי שלבו פנוי מהחכמה.

כן אפ"ל, "והזרתם" אותיות 'זרה' – מת': 'שם האדם יודע
שהטומאה והתאווה זרים ומתים עבורו, שאין לו שום קשר לכך, יוכל
להתגבר ביותר קלות עליהם. וכמובא על דבריהם (תמיד לב.) 'מה יעביד
איניש ויחיה אמרו ליה ימית עצמו'.

וב'ליקוטי מוהר"ן' (ז' תנינא): "כי מי שיועד קדושת ישראל... ויודע
רוחניות ודקות של ישראל – הוא יודע, שישאל הם רחוקים לגמרי
מעון, ואין עון שייך להם כלל כלל לא, לפי גודל קדושתם משרשם וגדל
דקותם ורוחניותם".

**ישנם ימים
סגוליים
שנשפעים בהם
שפע רב
נשכיל להבין
כלים מתאימים
לקבלת זאת
הברכה והשפע!**

זוית ראיה <<

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"אשה כי תזרע וילדה" (ויקרא י"ב ב)

ששה ילדים – עבור ששה כיסאות

היה זה בתחילת תקופת התקרבותו של מוהר"ת לרבינו הקדוש, בראותו את החיבה העמוקה
שרבינו רוחש לו, פתח את פיו והחל לשפוך לפניו את לבו, הוא סיפר את כל מה שעבר עליו
מאז התקשר אליו. כשמוהר"ת סיפר אודות המניין בסוכת אביו, ואין שהתפללו שם בחיות,
בכוח ובהלהבות, הפכו פני רבינו להבים, והתחיל לחזור על התורה שאמר אמש עם סיום חג
שמחת תורה (ליקוטי מוהר"ן תורה מח), שם רימז רבינו גם ענין זה, מובא שם – שתפילה בכוח
היא בחינת סוכה, כמרומו בפסוק (ישעיה נא): "ואשים דברי בפיק ובצל ידי כיסיתך". כמו כן
הוסיף רבינו כי הבחינה של סוכה ותפילה מסוגלת לבנים...

מוהר"ת לא הפסיק להתפעל מהרוח הקודש הגלויה שראה אצל רבינו, כיצד הוא מכווין
בדבריו הקדושים אל כל העניינים הנצרכים לו, שכבר עבר קרוב לעשר שנים מנישואיו וסבל
צער רב על שלא זכה לזרע של קיימא – חיים וקיימים, ועדיין לא הזכיר זאת כלל בפני רבינו.
מוהר"ת הבין שרבינו מרמז לו שיוזכר עצמו ויבקש אודות זרע של קיימא. ובכן, הוא ביקש
מיד שיוושע בבנים. ורבינו כאילו המתין לבקשה זו – השיבו מיד: "עבור זה אתה חייב לתת
פדיון". מוהר"ת ענה שבין כה וכה היה בכוונתו לתת מתנה לרבינו, בקשר לתורה ששמע ממנו
בשבת שובה, ובכן, רבינו הציע לו להביא ששה כסאות, בקשר לתורה ו' בליקוטי מוהר"ן, שרבינו
מזכיר שם: בחינת שש מעלות לכסא, כמספר אות "ו" המקשרת בין הנקודה העליונה והתחתונה
של האות "אלף", שרבינו הזכיר בתורה של שבת שובה.

מוהר"ת הזמין ששה כיסאות עבור רבינו, ולבסוף זכה לששה צאצאים: חמשה בנים ובת
אחת. ילדו הראשון נולד לו כעבור חודשיים בתחילת כסליו, ושלא כבעבר נשאר חי וקים להוריו.
ברבות הימים התבטא מוהר"ת בנימה של צער: "אם הייתי יודע אז שמספר הילדים תלוי
בפדיון – הייתי מביא לרבינו "א טוץ", כלומר תריסר כיסאות..."

"מן הבגד" (ויקרא י"ג נ)

הבדחן שהחליף את בגדיו

היה זה פעם, שהשתתף רבינו בשמחת חתונה, ובחתונה זו היה שם בדחן ששימח את הציבור.
בין פעולותיו היה מחליף את בגדיו, פעם לרבי ופעם לכומר. התבטא רבינו ואמר: הנה האדם
הוא מלאך, וכבר הוא כומר. "אט איז מען א מלאך, אט איז מען א גלח". (וראה "מדרש תנחומא"
– משפטים י' – "אתמול מלאך והיום שוטה").

"בבית ארץ אחוזתכם" (ויקרא י"ד לד)

חדרו של רבי שמואל שפירא ב"מירון"

היה זה החסיד הנודע בלהבת אש העבודה דבי שמואל שפירא – שהיה לו בחזקתו חדר – כוך
קטן ששימש לו לעבודת השם.

לפני שקיבל את החזקה על חדר זה, היה החדר תחת שרביט פיקוחו של "חכם מנחם" מחשובי
חכמי צפת הספרדים שהגיעו בתדירות למירון, מבני היכלא של ה"חכמים" שהיה להם את
החדרים למעלה בחצר הציון של ציונו של רשבי. הוא האריך ימים לאחר כל החכמים הוותיקים
עד שנפטר בשנת תש"כ.

החסיד רבי שמואל שפירא היה מגיע למירון לעיתים תכופות. עוד משנות בחרותו בשנות
התר"ץ – מסר את נפשו על הנסיעות למירון, עד כדי כך שבשנת תש"ח לאחר ששהה בשבי הירדני
יחד עם שאר פלטי העיר העתיקה ושוחרר לאחר מאמצים רבים, מיד לאחר השחרור, היישר
מהשבי – ולפני שביקר בביתו – שם את פעמיו למירון לרגל ז' אדר של שנת תש"ט!
בכל שנה נהג לנסוע למירון בימים הנוראים של חודש אלול והיה נשאר שם עד לאחר יום
הכיפורים. זאת לבד מכל ימי ערב ראש חודש וימי עלייה למירון, שבתות מסוימות במשך השנה
וגם ב"סתם" ימים שבהם היה לו הזדמנות לנסוע.

עד לפטירתו של חכם מנחם היה רבי שמואל מגיע ללא מקום אכסניה, והאמת שהוא לא היה
צריך לכך, שכן פרוש היה מכל הבלי העולם הזה. את כל זמן שהותו שם היה מבילה בבית הכנסת
הקטן שליד ציון הרשב"י, ולעת הצורך – היה חוסף תנומה באחת מפנינות המערה.
לאחר פטירתו של חכם מנחם היה זה רעו וידידו הטוב לעבודת השם – רבי הירש לייב ליפל
ששכנע אותו שיעבור לחדר שהתנפנה. מאז במשך עשרות שנים היה המקום לפינת – יקרת של
עבודת השם, בניצול חדרון קטן זה לתורה ותפילה. בשנים האחרונות לחייו כמעט ולא היה
יוצא מפתח חדרו, ושם היה עורך את סדרי תפילותיו ולימודיו. והיה המקום לחרדת אלוקים...

נזקרים בברכת המזון!

מן הספר **החטא: תשובה ופיקודים**

ילדים יקרים! זוכים אנו בכל יום ויום לקצת מצות עשה של התורה "ואכלת ושבעת וברכת"
– לברך 'ברכת המזון' לאחר סיום סעדתנו.

רבות נכתב בספרים הקדושים בגדל מעלת מצוה זו של ברכת המזון, מעלותיה וסגולותיה.
בעל המשנה ברורה, מביא בשם ספר 'החננו': הנהיר בברכת המזון מזונותיו מצוין לו כגבור
כל ימיו. ועוד מביא בשם 'החננו' למה אין אות פ' סופית בברכת המזון לפי שכל
המברך ברכת המזון בכונה אין שולט בו חרון אף, לא שצף ולא קצף וכו', שמונה מלאכים
שנגמרים עם אות פ' סופית.

הבו והקשיבו ספור הקשור לברכת המזון: פעם אחת היתה איזו סעדת שמחה בבית מרת
אדל, בת רבנו הקדוש – רבי נחמן מברסלב, בעיר אוימן, והשתתפו בסעודה גם נשים מהעיר.
וישבו פנהו, הגברים בחדר אחד והנשים בחדר אחר.

תלמיד הרבי דברו ושווחחו ביניהם איזה זמן, וסברו הנשים שכבר ברכו החסידים ברכת-
המזון. אמרה להם אדל שולדעתה עדין לא ברכו ברכת-המזון, משום: ששפאנשו של אבי
מברכים שומעים אותם. "ווארום מין טאטנס לייט אז זיי בענטשן הערט מען", – ואחר-כך
באמת נשמע רעש גדול מקול ברכת-המזון של התלמידים.

הבה ילדים יקרים, גם אנו נקפיד יותר להשקיע בברכת המזון, לברך מתוך סדור או ברכת
המזון, לברך לאט במתינות ובקול, ונזכה לכל הברכות וההשפעות בזכות ההדיר בברכת המזון.

